

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. An Incarnationis mysterium fuerit necessarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VI.

An Incarnationis mysterium fuerit necessarium.

Certum est in primis, Verbi diuini Incarnationem non fuisse absolute necessariam, sed prorsus liberam respectu Dei; cum ipsa etiam mundi creatio, & qualibet alia operatio ad extra, Deo sit omnino libera.

Certum est deinde, neque etiam supposito lapsu generis humani, fuisse absolute, & simpliciter necessarium, ad illius reparationem Filium Dei incarnari. Hoc constat ex eo, quod scriptura varijs in locis generis humani reparationem eo modo, quo facta est, tribuit charitati ac misericordiae diuinae; ad Tit. 3. *Secundum misericordiam suam saluos nos fecit*; S. Ioann. 3. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret*; beneficium autem ex charitate & misericordia collatum, supponit in benefactore conferendi libertatem.

Præterea SS. Patres docent, potuisse Deum multis alijs modis humanum genus liberare; *Poteras* (inquit S. Athanasius 3. cont. Arianos) *sine ullo aduentu Christi solummodo loqui Deus, & soluere maledictionem*; & S. Aug. lib. 13. de Trinit. c. 10. dicit non alium modum possibilem Deo defuisse, cuius potestati cuncta æqualiter subiacerent, sed sananda nostra miserie conuenientiores alium modum non fuisse.

Quæstio igitur proposita intelligenda est ex hypothesi, quod Deus non aliter genus humanum reparare uoluerit, nisi per condignam pro peccato exhibitam sibi satisfactionem, an scilicet eâ suppositione factâ necessarium fuerit personam diuinam incarnari, ut condignam illam satisfactionem pro peccatis nostris exolueret; an verò aliquis purus homo, qui non esset Deo hypostaticè unitus, id efficere potuerit. Pro cuius resolutione

Dicendum est, ad reparationem generis humani per condignam & æquiualentem pro peccatis hominû satisfactionem

tionem

ctionem, absolutè ac simpliciter necessarium fuisse personam diuinam incarnari.

Huius assertionis veritas ex duobus principijs pendet, quæ hic à nobis probanda sunt. Primum est, nullum purum hominem quibuscumque gratiæ donis ornatum, potuisse condignam & æquivalentem satisfactionem Deo pro peccatis aliorum hominum exhibere. Secundum est, Christum Dominum, Deum & hominem id perficere potuisse, & re ipsâ perfecisse.

Atque in primis, quòd purus homo id non potuerit, probatur ex his verbis Pl. 48. *Frater non redimit, redimet homo: non dabit Deo placationem suam, & pretium redemptionis animæ suæ;* quæ verba explicans S. Bas. in hunc locum sic ait: *Ne igitur fratrem quære in redemptionem, sed eum, qui excedit naturam tuam; neque hominem nudum, sed hominem Deum Iesum Christum, qui solus placationem Deo dare potest pro omnibus nobis.*

Probatur 2. ex S. Leone Papa ser. 1. de Natiuit. ubi loquens de Christo, *Nisi, inquit, esset Deus; non afferret remedium, nisi esset homo, non præberet exemplum:* & S. Aug. in Enchir. cap. 108. *Neque, inquit, per ipsum liberaremur mediatorum Christum, nisi esset Deus:* & S. Fulgent. lib. de Incarn. cap. 4. *Nullatenus, inquit, humana natura ad auferendum peccatum mundi sufficiens atque idonea fieret, nisi unione Verbi Dei.*

Probatur 3. eâ ratione, quâ vtitur S. Anselm. lib. 1. cur Deus homo cap. 21. & S. Thom. q. 1. a. 2. ad 2. quia scilicet in omni peccato mortali reperitur semper offensa, & iniuria obiectiue infinita, quatenus est contra infinitam Dei bonitatem & excellentiam; at verò omnis satisfactio puri hominis non potest esse nisi finita, quamuis ex gratia Dei procedat; quælibet enim gratia creaturæ collata semper est finita, ipsique solum confert dignitatem finitam; inde sequitur ex illa nullam actionem procedere posse, quæ illatæ iniuriæ & offensæ commissæ sit æqualis, ac sufficiat ad perfectam & æquivalentem satisfactionem.

Con-

Confirmatur ex eo, quod grauitas peccati desumitur ex dignitate, & excellentia illius, qui offenditur, quantitas verò, & magnitudo satisfactionis ex dignitate personæ, quæ satisfacit: at in omni peccato mortali is, qui offenditur, semper est infinitus, nempe Deus; in satisfactione autem puri hominis is, qui satisfacit, semper est finitus: ergo impossibile est in eius satisfactione, quantumuis magna posse reperiri æqualitatem cum offensa in Deum commissa.

Iam verò quod Christus Dominus, Deus & homo potuerit, de condigno, & æquiuuenter pro peccatis hominum satis facere, & re ipsa satisfecerit; probatur in primis ex duobus locis Apost. primus habetur Hebr. 10. ubi Apost. conferens sacerdotes antiquæ legis eorumque sacrificia cum Christo, eiusque sacrificio in cruce pro nobis oblato sic loquitur: *Et omnis quidem Sacerdos præsto est quotidie ministrans, & easdem sepe offerens hostias, quæ nunquam possunt auferre peccata; hic autem (Christus scilicet) vnus pro peccatis offerens hostiam, &c. vna oblatione consummauit in sempiternum sanctificator;* quibus verbis Apost. hoc discrimen constituit, quòd, cum illi sacerdotes sacrificijs illis toties repetitis peccata auferre nõ possent, Christus id vnica sui oblatione perfecit; quòd discrimen nullum esset, si Christi oblatio condigna & æquiualens non fuisset; si enim tantum ex quadam congruitate remissionem peccatorum nobis Christus impetravit, hoc etiam haud dubie illis antiquis sacrificijs fieri potuit, cum essent actus religionis ex se boni, & diuinitus ad Deum placandum instituti.

Secundus locus habetur Rom. 5. in quo sic loquitur Apost. *Sed non sicut delictum, ita & donum: si enim vnus delicto multi mortui sunt; multò magis gratia Dei & donum in gratia vnus hominis Iesu Christi in plures abundauit;* quibus verb. Apost. Christi meritum ad saluandum, præfert Adami merito ad perdendum. Cum igitur Adami peccatum tale fuerit, vt per illud iuste & condignè vniuersum genus humanum gratiâ priuatum sit, & damnationis æternæ

reatum

reatum incurrerit; sequitur ex Apost. mente multò magis in Christi merito fuisse vim ac virtutem condignè redimendi, ac reparandi genus humanum, & perfectè, ac æquiualeuter pro eius reatu satisfaciendi.

Probat 2. ex S. Agapito Papa epist. 5. ad Anthimum, vbi eandem comparationem inter Christum & Adamum faciens dicit, *validius fuisse donum libertatis quam debitum seruitutis*; & S. Chrysof. hom. 10. in cap. 5. Epist. ad Rom. vbi dicit Christum pro reatu primi parentis ac totius generis humani satisfecisse, quemadmodum si quis aliquem decem obolos debentem, & ob id carcere cum vxore & libris detentum, ab illo carcere liberet, non tantum soluendo decem illos obolos, sed & innumera auri talenta largiendo; ynde paulò post subdit, Christum multò plura, quam debebamus soluisse pro nobis, tantoque plura quantò guttulam exiguam pelagus excedit immensum, peccataque pro quibus satisfecit, fuisse *tantumquam scin illam, satisfactione quam exhibuit, tanquam super-effuso mari solutam & extintiam.*

Probat 3. hâc ratione, quia Christi satisfactio fuit simpliciter valoris infiniti; ergo æquiualeus & condignus fuit: quod autem fuerit infiniti valoris, colligitur tum ex infinita dignitate personæ satisfaciendæ, tum ex valore infinito rei in satisfactionem oblatæ; Christus enim non aliam hostiam obtulit quam seipsum.

Obijcies 1. Christus non satisfecit vt Deus, sed solum quatenus homo; atqui vt homo non fuit infinitæ dignitatis; ergo nec potuit in actiones suas satisfactorias valorem infinitum transfundere. Resp. Christum satisfecisse, in quantum fuit homo Deus, id est, in quantum eius humanitas in persona diuina subsistebat, seu per actiones humanitatis in persona diuina subsistentis, quæ actiones vt sic, erant infiniti valoris, cum à persona infinite digna procederent.

Obijcies 2. Christus Dominus pro remissione peccatorum nobis impetranda Patrem suum orauit, ergo ad æqualitatem pro ipsis non satisfecit; si enim tali modo satisfec-

tisfe
orâf
flus
quia
Chr
deb
lia
flus
orâf
dispe
didi
& i
gau

S
I
P
nat
I
fen
nea
ber
fue
I
liu
te f
por
ni r
& f
hab
Iesi

tisfecisse se cognouisset, frustra pro ipsa remissione Patrē orasset. Resp. Christum Dominum orasse, non ut precibus suis suppleret aliquid, quod satisfactioni suæ decisset, sed quia ex ordinatione diuina vna ex actionibus, quibus Christus nos à peccatis redimere, & pro illis satisfacere debebat diuinæ iustitiæ, erat oratio; Vnde Is. 53. inter alias actiones, quæ à Propheta enumerantur, quibus Christus pro peccatis hominum satisfacere debebat, ponitur oratio, quam Deo Patri obtulit pro transgressoribus; *Ideo dispersit ei plurimos, & fortium diuidet spolia, pro eo, quod tradidit in mortem animam suam, & cum sceleratis reputatus est: & ipse peccata multorum tulit, & pro transgressoribus rogauit.*

SECTIO VII.

An, si homo non peccasset, Filius Dei incarnatus fuisset.

Sensus quæstionis est, an vi illius decreti, quo statuit Deus, ut Verbum diuinum carnem assumeret, quodq; per scripturas sacras nobis innotuit, facta fuisset Incarnatio, etsi primus homo non peccasset.

Dux autem sunt super hac quæstione Theologorum sententiæ, ambæ maximè probabiles, & pietati consentaneæ; vtramque hîc breuiter explicabimus, ut cuique liberum sit (cum nihil super hac re ab Ecclesia definitum fuerit) eam, quæ magis arriserit amplecti.

Prima est eorum, qui negant Adamo non peccante Filium Dei fuisse incarnandum, quod probant 1. auctoritate scripturæ, quæ varijs in locis nullum alium finem proponit, cur Filius Dei sit incarnatus, quam generis humani redemptionem: S. Luc. 19. *Venit Filius hominis quæere, & saluum facere, quod perierat*: S. Ioan. 10. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant*; 1. ad Timoth. 1. *Christus Iesus venit in hunc mundum peccatores saluos facere.*

Pro-